

האם ישוע רלוונטי גם היום?

רבים מאמינים שישוע רוצה להפוך את כולנו לדתיים. הם חושבים שישוע הגיע כדי להוציא מהחיים את כל הכיף, ולכפות עלינו חוקים בלתי-אפשריים. הם מוכנים לקרוא לו מנהיג דגול מן העבר, אך טוענים שהוא איננו רלוונטי לחיי היומיום בהווה.

ג'וש מקדואל היה סטודנט שחשב שישוע איננו אלא מנהיג דתי נוסף שקבע חוקים בלתי-אפשריים. הוא חשב שישוע אינו רלוונטי לחייו שלו.

ואז יום אחד, סביב שולחן האוכל בקפטריה, מקדואל התיישב ליד סטודנטית צעירה ונמרצת עם חיוך קורן. מקדואל הסקרן שאל אותה למה היא מאושרת כל כך, והיא מיד ענתה, "ישוע!" "ישוע?" מקדואל השיב לה בכעס: "אוי, בשם אלוהים, מספיק עם השטויות האלה. נמאס לי מהדת; נמאס לי מהכנסייה; נמאס לי מהתנ"ך. מספיק עם כל השטויות הדתיות האלה."

אך הסטודנטית הצעירה לא נבהלה, וענתה לו בנחת:

"אדוני, לא אמרתי דת, אמרתי ישוע."

מקדואל נותר פעור פה. הוא מעולם לא ראה בישוע אלא דמות דתית, ולא רצה שום קשר עם הצביעות הדתית הזאת. והנה ישבה מולו סטודנטית נוצרית צעירה ודיברה על ישוע כמי שהכניס משמעות לחייה.

ישוע טען שיש לו תשובות לכל השאלות העמוקות ביותר על עצם קיומנו. בשלב כזה או אחר, כולנו תוהים מהי משמעות החיים. האם אי-פעם בהיתם בכוכבים בלילה אפל ותהיתם מי שם אותם שם? או שאולי הבטתם בשקיעה וההרתם בשאלות הגדולות ביותר:

- "מי אני?"
- "למה אני פה?"
- "לאן אני הולך אחרי המוות?"

יש שורה של פילוסופים ומנהיגים דתיים שהציעו תשובות משלהם למשמעות החיים, אבל ישוע הוא היחיד שהוכיח את עצמו כשקם לחייה. ספקנים כמו מקדואל, שלעגו לתחייתו של ישוע, גילו שיש ראיות של ממש לאירוע ההיסטורי הזה.

ישוע העניק לנו חיים מלאי משמעות. הוא אמר שהחיים הם הרבה יותר מכסף, בילויים, הצלחה ולבסוף מוות. ובכל זאת, אנשים כה רבים עדיין מנסים למצוא משמעות בפרסום ובהצלחה, בהם הכוכבים הגדולים ביותר.

מדונה ניסתה לענות על השאלה "למה אני פה?" והפכה לדיווה. לדבריה, "במשך שנים רבות חשבתי שהפרסום, הכסף ואהבת הקהל יסבו לי אושר. אבל יום אחד את מתעוררת ומגלה שזה לא כך... הרגשתי שמהו חסר... רציתי להבין מהו אושר אמיתי ומתמשך, ואיך אוכל למצוא אותו." [1]

רבים אחרים ויתרו על החיפוש אחר משמעות. קורט קוביין, סולן נירוונה (להקת הגראנג' מסיאטל), נואש מהחיים בגיל 27 והתאבד. ראלף ברטון, הקריקטוריסט של עידן הג'אז, קבע גם הוא שאין לחיים משמעות, וזה מה שכתב במכתב ההתאבדות שלו: "ידעתי מעט מאוד קשיים, ידידי, והצלחות הרבה; דילגתי מאישה לאישה, ומבית לבית, ביקרתי בארצות רבות, אבל נמאס לי להמציא דרכים חדשות למלא את היממה." [2]

פסקל, הפילוסוף הצרפתי הנודע, האמין שאת הריק הפנימי הזה שכולנו חווים יכול למלא רק האל. לדבריו, "בלבו של כל אדם יש ואקום בצורת האל שרק ישוע יוכל למלא." [3] אם פסקל צודק, היינו מצפים מישוע לענות לא רק על שאלת זהותנו ומשמעות החיים, אלא לתת לנו תקווה לחיים שאחרי המוות.

האם יכולה להיות משמעות, ללא אלוהים? לא לדברי ברטראנד ראסל האתאיסט, שכתב: "אם לא תאמצו אלוהים, שאלת משמעות החיים תישאר חסרת משמעות." [4] ראסל השלים עם העובדה כי בסופו של דבר הוא "יירקב" בקבר. בספרו *Why I am not a Christian* ('למה אני לא נוצרי'), מבטל ראסל את כל מה שאמר ישוע על משמעות החיים, כולל ההבטחה לחיי נצח.

אך אם ישוע באמת הביס את המוות, כפי שטוענים עדי הראייה (ראו "האם ישוע קם לתחייה?"), הרי שהוא ורק הוא יוכל לומר לנו מהי באמת משמעות החיים, ורק הוא ידע לענות על השאלה, "לאן אני הולך?" כדי להבין טוב יותר כיצד מילותיו, חייו ומותו של ישוע יוצקים את הזהות שלנו, מעניקים משמעות לחיינו ומספקים תקווה לעתיד, יהיה עלינו להבין מה הוא אמר על אלוהים, עלינו ועל עצמו.

מה סיפר לנו ישוע על אלוהים?

אלוהים הוא כמונו

רבים מאמינים שאלוהים הוא כוח חסר-פנים, יותר מאשר אדם שנוכל להכיר ולאהוב. אבל האל שעליו דיבר ישוע איננו כוח חסר-פנים כמו במלחמת הכוכבים, כוח שמודדים את רצונו הטוב בוולטים. והוא גם לא איזו ישות רעת לב שיושבת בשמיים ונהנית לאמלל את חיינו.

להפך, אלוהים הוא כמונו. הוא חושב, והוא שומע. הוא מתקשר בשפה שנוכל להבין. ישוע אמר לנו – ואף הראה לנו – מיהו אלוהים באמת. לדבריו של ישוע, אלוהים מכיר כל אחד מאתנו היכרות אינטימית ואישית, והוא חושב עלינו תמיד.

אלוהים מלא באהבה

יותר מזה, אמר לנו ישוע שאלוהים מלא באהבה. ישוע המחיש את אהבת האל בכל מקום שאליו הגיע, כשריפא את החולים והושיט יד לעניים ולסובלים.

אהבתו של האל שונה לגמרי משלנו, משום שאינה תלויה במשיכה או במעשים. זו אהבה שכולה הקרבה ואלטרואיזם. ישוע השווה בין אהבת האל לאהבתו של האב המושלם. אבא טוב מאחל לילדיו רק את הטוב ביותר, הוא מקריב למענם ומספק את כל צורכיהם. אבל למען טובתם שלהם, הוא גם מקנה להם משמעת.

ישוע חשף בפנינו את לבו האוהב של אלוהים באמצעות סיפור על בן מרדן, שדחה את עצותיו של אביו על החיים ועל מה שחשוב באמת. הוא היה יהיר ועיקש, ורצה רק להפסיק לעבוד "ולחיות" את החיים". במקום לחכות בסבלנות עד שאביו יהיה מוכן להעביר לו את הירושה שלו, הוא עמד על כך שאביו יוותר עליה.

במשל של ישוע, העניק לו האב את מבוקשו, אבל מאז הידרדר מצבו של הבן. לאחר שבזבז את כל כספו על חיי הוללות, נאלץ הבן הסורר למצוא עבודה ברעיית חזירים. עד מהרה, היה רעב כל כך לאוכל שגם מזון החזירים נראה לו טעים. הבן המיואש לא ידע אם אביו יסכים לקבל אותו בחזרה, אבל ארז את חפציו וחזר הביתה.

ישוע ממשיך ומספר לנו שהאב קיבל את בנו האובד בזרועות פתוחות, ואפילו רץ אליו ונפל על צווארו. האב יצא מגדרו מרוב אהבה לבנו, וערך משתה גדול לכבוד חזרתו הביתה.

מעניין לציין כי למרות אהבתו הגדולה של האב לבנו, הוא לא ניסה לרדוף אחריו. הוא הניח לבנו האהוב להידרדר, ולשאת בהשלכות של בחירתו המרדנית. על אותו משקל, מלמדים אותנו כתבי הקודש שאהבת האל לעולם לא תתפשר על מה שטוב עבורנו. היא תאפשר לנו לשאת בהשלכות של בחירותינו השגויות.

ישוע גם לימד אותנו שאלוהים לעולם לא יוותר על אופיו. כי האופי שלנו הוא מי שאנחנו באמת, עמוק בפנים. זו המהות שמתוכה צומחות כל המחשבות וכל הפעולות שלנו. אז מהו אופיו האמתי של אלוהים – עמוק בפנים?

אלוהים קדוש

בכתבי הקודש מתואר אלוהים לא פעם (למעשה, כמעט 600 פעמים) בתואר "קדוש". כלומר, אופיו של אלוהים טהור מוסרית ומושלם מכל בחינה. ללא רבב. וזה אומר שלעולם לא נובטת בו מחשבה שאינה טהורה, או כזו שאינה עולה בקנה אחד עם טוהרו המוסרי.

יותר מזה, קדושתו של האל מעידה על כך שהוא אינו יכול לעמוד בנוכחותו של הרוע. כיוון שהרוע הוא ההפך המוחלט שלו, הוא שונא אותו. עבורו זה כמו זיהום.

אבל אם אלוהים קדוש ומתעב את הרוע, מדוע לא ברא את האופי שלנו בדומה לשלו? מדוע יש בינינו פדופילים, רוצחים, אנסים וסוטים? ומדוע אנחנו מתקשים כל כך בבחירות המוסריות שלנו? שאלה זו מביאה אותנו אל החלק הבא בחיפוש שלנו אחר משמעות. מה סיפר לנו ישוע על עצמנו?

מה סיפר לנו ישוע על עצמנו?

נועדנו לקשר עם האל

לו קראתם את הברית החדשה, הייתם מגלים שישוע מדבר כל העת על הערך האדיר שלנו בעיני האל, שברא אותנו להיות כמו ילדיו.

בזונו, כוכב הרוק וסולן להקת U2, אמר בראיון, "זה בלתי-נתפס שאלוהים, אשר ברא את היקום, מחפש חברה וקשר אמתי עם בני האדם... [5] ובמילים אחרות, לפני שהיקום נברא, תכנן האל לאמץ אותנו למשפחתו. עוד יותר מזה, הוא גם תכנן להוריש לנו ירושה אדירה שכולה שלנו. כמו לבו של האב במשל של ישוע, גם אלוהים רוצה להעביר עלינו ירושה של ברכה ופריבילגיה שלא נוכל אפילו לדמיין. בעיניו, אנחנו מיוחדים.

הרשות נתונה

בסרט נשים מושלמות מסופר על חבורה של גברים חלשים, שקרנים, חמדנים ורצחניים שהחליטו ליצור רובוטים צייתנים וכנועים שיחליפו את נשותיהם העצמאיות והמשוחררות, משום שראו בהן איום. אותם גברים אהבו כביכול את נשותיהם, ובכל זאת החליפו אותן בצעצועים על מנת לכפות עליהן צייתנות.

גם אלוהים יכול היה ליצור אותנו בדיוק כך – כיצורים רובוטיים (iPeople) שמתוכנתים לאהוב אותנו ולציית לו; הוא יכול היה לתכנת בנו את הסגידה לאֵל, ממש כמו שומר מסך. אלא שאז הייתה אהבתנו אליו חסרת כל משמעות. אלוהים רצה שנהאב אותו מרצוננו החופשי. ביחסים אמתיים, כולנו רוצים מישהו שיאהב אותנו בזכות עצמנו, לא מתוך הכרח – כולנו מעדיפים נפש תאומה על פני כלה בהזמנה. סרן קירקגור סיכם את הדילמה באמצעות הסיפור הבא:

דמיינו לעצמכם מלך שהתאהב בנערה ענייה. המלך הזה לא היה ככל המלכים. כל מדינאי שעמד בפניו רעד מעצם המחשבה על עוצמתו... ובכל זאת, המלך הכול יכול נמס מרוב אהבה לאותה נערה ענייה. אבל איך הוא אמור להצהיר על אהבתו אליה? זה נשמע מוזר, אך במובן מסוים ידיו היו כבולות מעצם היותו מלך כל יכול. לו היה מביא אותה אל ארמונו ומניח על ראשה כתר משובץ יהלומים, היא ודאי לא הייתה מתנגדת... מי היה מעז להתנגד לו? אבל האם הייתה אוהבת אותו? היא הייתה אומרת שכן, כמובן, אבל האם זה היה נכון?^[6]

אתם מבינים את הדילמה. ובמילים פשוטות: איך נפרדים מחבר יודע כל? ("נראה לי שזה לא עובד בינינו, אבל אתה כבר ידעת את זה.") על מנת לאפשר אהבה הדדית שנוצרת מעצמה, ברא אלוהים בבני האדם יכולת נדירה: רצון חופשי.

מרד נגד חוקי המוסר של האֵל

ק.ס. לואיס טען שבכולנו מתוכנת עמוק בפנים הרצון להכיר את אלוהים, ובכל זאת אנחנו מורדים ברצון הזה מרגע לידתנו.^[7] לואיס גם החל לבחון את המניעים שלו עצמו, וזה הוביל אותו לגילוי שהוא יודע אינסטינקטיבית להבחין בין טוב לרע.

לואיס תהה מנין מגיעה ההבחנה הזו בין טוב לרע. כולנו חווים את ההבחנה הזו בין טוב לרע כשאנחנו קוראים על היטלר שהשמיד שישה מיליון יהודים, או על גיבורה שהקריבה את חייה למען אחרים. כולנו יודעים אינסטינקטיבית שאסור לשקר ולרמות. ההכרה הזו שבכולנו טבוע מעין "חוק" מוסרי פנימי הובילה את האתאיסט לשעבר למסקנה שחייב להיות גם "מחוקק" מוסרי.

ואכן, גם ישוע וגם כתבי הקודש אומרים לנו שאלוהים העניק לכולנו חוקי מוסר שיש לציית להם. אבל לא זו בלבד שהפנינו עורף לקשר עמו, גם הפרנו את חוקי המוסר שחוקק האל. רובנו מכירים לפחות כמה מעשרת הדברות:

“ לא תגנב, לא-תענה ברעך עד שקר, לא תרצח, לא תנאף” וכן הלאה. אלוהים תמצת את כל זה באמירות כמו “ואהבת את יהוה אלהיך” או “ואהבת לרעך כמוך.” אם כן, חטא איננו רק הרע שאנחנו עושים כשאנחנו מפרים את החוק, אלא הכישלון שלנו לעשות את הטוב.

אלוהים ברא יקום ששולטים בו חוקים – חוקים נעלים וקבועים, שלא ניתן לשנות אותם. כשאינשטיין הגיע לנוסחה $E=MC^2$, הוא פיצח את סודות האנרגיה הגרעינית. קחו את הרכיבים הנכונים וערבבו אותם יחדיו בדיוק בתנאים הנכונים, ותשתחרר אנרגיה אדירה. כתבי הקודש מספרים לנו שחוקי המוסר של האל תקפים באותה המידה, שהרי הם נובעים מעצם אופיו.

החל מבריאת האדם ועד ימינו, כולנו הפרנו את חוקי האל, אף על פי שנוצרו לטובתנו. וכולנו נכשלו לעשות את הטוב. ירשנו את המצב הזה מאדם הראשון. הביבלייה מכנה זאת מרי או חטא, אבל הכוונה היא ל"פספוס", כמו קשת שמפספס את מטרתו. וכך, למעשה, ניתקו החטאים שלנו את יחסיו המתוכננים של האל עמנו. אם נשתמש בדוגמה של הקשת, פספסנו בגדול בכל מה שקשור למטרה שלשמה נבראנו.

חטא הוא הגורם שמוביל לנתק בכל סוגי היחסים: אנושות שהתנתקה מסביבתה (ניכור), בני אדם שהתנתקו מעצמם (אשמה ובושה), אנשים שהתנתקו מאחרים (מלחמה ורצח), או אנשים שהתנתקו מאלוהים (מוות רוחני). כמו חוליות בשרשרת, מרגע שניתקה החוליה הראשונה שחיברה בין אלוהים לאנושות, ניתקו אחריה גם כל השאר.

ואנחנו שבורים. כמו בשיר של קניה ווסט, "אני לא בטוח שאדע לכפר על חטאים... חושש לדבר עם אלוהים, לא דיברנו כבר שנים..." המילים של ווסט מצביעות בדיוק על הנתק הזה שמביא החטא אל תוך חיינו. ועל פי הביבלייה, הנתק עמוק הרבה יותר ממילותיו של זמר ראפ. ההשלכות שלו קטלניות.

החטאים שלנו הפרידו בינינו לבין אהבת האל

המרי (החטא) שלנו יצר חומת הפרדה בינינו לבין אלוהים (ראו ישעיהו נ"ט ב'). בכתבי הקודש, "הפרדה" שכזו פירושה מוות רוחני. ומוות רוחני פירושו שאנחנו מנותקים לגמרי מאורו של אלוהים.

אולי אתם אומרים, "אבל רק רגע. אלוהים לא ידע את כל זה לפני שברא אותנו? איך הוא לא ראה שהתוכנית שלו נדונה לכישלון?" בוודאי, אֵל יודע כל היה מבין שנמרה את פיו ושנחטא. למעשה, הכישלון שלנו הוא שהופך את תכניתו למופלאה כל כך. וזה מביא אותנו לסיבה שאלוהים ירד אל הארץ בדמות אנושית. ועוד יותר מופלא מזה – אל הסיבה המדהימה למותו.

מה סיפר לנו ישוע על עצמו?

הפתרון המושלם של אלוהים

בשלוש שנותיו כמטיף, לימד אותנו ישוע כיצד לחיות וביצע נסים רבים, כולל החייאת מתים. ואולם הוא הצהיר מפורשות שמשימתו העיקרית היא להציל אותנו מחטאינו.

ישוע טען שהוא המשיח המובטח שייקח על עצמו את עול עוונותינו. הנביא ישעיהו דיבר על המשיח 700 שנה קודם לכן, ושרבב לדבריו גם כמה רמזים באשר לזהותו. אבל יש רמז אחד קשה מאוד לתפיסה: שהמשיח הוא גם אדם וגם אֵל!

“כִּי יֵלֵד יֶלֶד לְנוֹ, בֶּן נֶתֵן לָנוּ... וַיִּקְרָא שְׁמוֹ... אֵל גְּבוֹר, אָבִי עַד, שֶׁר שְׁלוֹם.”
(ישעיהו ט' ה')

הסופר ריי סטדמן כותב על המשיח המובטח של אלוהים: "החל מראשיתה של הברית הישנה, קיימת תחושה של תקווה וציפייה, כמו הלמות של צעדים קרבים: מישהו מגיע!... והתקווה הזו מתגברת לאורך כל התיעוד הנבואי, כשנביא אחר נביא מוסיפים רמז ועוד רמז: מישהו מגיע!" [8]

הנביאים של העת העתיקה חזו שהמשיח יהיה לקורבן המושלם, שייקח על עצמו את חטאינו וישביע את תחושת הצדק של אלוהים. האיש המושלם הזה ימות למעננו. (ישעיהו נ"ג ו')

על פי מחברי הברית החדשה, הסיבה היחידה לבחירה בישוע כאדם הנכון שימות למעננו היא שכמו אלוהים, גם הוא חי חיים של טוהר מוסרי, ולא נפל קורבן לחטא.

קשה להבין כיצד בדיוק שילם ישוע במותו על חטאינו. אולי כדאי להשתמש באנלוגיה מתחום המשפט כדי להבהיר כיצד פתר ישוע את הדילמה בין אהבתו המושלמת של האֵל לבין הצדק.

דמיינו לעצמכם שנכנסתם לבית-משפט, לאחר שביצעתם רצח (כנראה שאתם סובלים מבעיות קשות). אתם ניגשים אל דוכן השופט, ומגלים שהוא אבא שלכם. אתם יודעים שהוא אוהב אתכם, ומיד מתחננים על נפשכם: "בבקשה, אבא, שחרר אותי!"

אבל הוא עונה, "אני אוהב אותך, בני, אבל אני שופט. אני לא יכול לשחרר אותך."

הוא מתחבט קשות, ולבסוף הוא הולם בדוכן בפטיש בידו ומרשיע אתכם ברצח. בצדק אין מקום לפשרה, לפחות מבחינתו של השופט. אבל כיוון שהוא אוהב אתכם, הוא יורד מהדוכן, מסיר את גלימת השופט ומציע להיענש במקומכם. למעשה, הוא מתיישב במקומכם בכיסא החשמלי.

זו בדיוק התמונה שמציירת הברית החדשה. אלוהים ירד אל הארץ, ואל ההיסטוריה האנושית, בדמותו של ישוע; והוא התיישב במקומנו על הכיסא החשמלי (קרי: על הצלב). ישוע איננו שער לעזאזל צד ג', כזה שמכפר על חטאינו בניגוד לרצונו; לא, הוא אלוהים עצמו. ובמילים אחרות, לאלוהים היו שתי אפשרויות: לשפוט אותנו על חטאינו, או לקחת על עצמו את עונשנו. באמצעות ישוע, הוא בחר בדרך השנייה.

בונו, סולן U2, אינו מתיימר להיות תיאולוג, אבל תיאר במדויק את הסיבה למותו של ישוע:

“ כל הפואנטה סביב מותו של ישוע היא שישוע לקח על עצמו את חטאי העולם, כדי שזה לא יחזור אלינו, כדי שהטבע האנושי והחוטא שלנו לא יוביל אל המוות המתבקש. זו כל הפואנטה. זה אמור לעורר בנו מידה של ענווה, מעצם המחשבה שלא בזכות המעשים הטובים שלנו הגענו אל שערי גן-העדן.” [9]

וישוע אכן הבהיר לנו כי הוא היחיד שיכול להוביל אותנו לאלוהים, כשאמר, "אֲנִי הַדֶּרֶךְ וְהָאֵמֶת וְהַחַיִּים. אֵין אִישׁ בָּא אֶל הָאָב אֶלָּא דִּרְכִי." (הבשורה על פי יוחנן י"ד 6)

אבל רבים מאמינים שהטענה הזו של ישוע שהוא הנתיב היחיד לאלוהים צרה מדי; שיש דרכים רבות המובילות לאֵל. אלו שמאמינים שכל הדתות דומות זו לזו מתכחשים לבעיית החטא. הם מסרבים להתייחס ברצינות למילותיו של ישוע. הם טוענים שהאֵל האוהב יקבל את כולנו, בלי קשר למעשינו.

נכון, היטלר ראוי לעמוד למשפט, הם אומרים, אבל לא כל אותם אנשים שמנהלים "חיים הגונים". זה כמו לומר שאלוהים מחלק ציונים, ומי שמקבל 65 ומעלה עובר את הבחינה. אבל זה מביא אותנו לדילמה.

כפי שכבר ראינו, החטא הוא ההפך הגמור מאופיו הקדוש של אלוהים. וכך למעשה פגענו במי שברא אותנו, במי שאהב אותנו מספיק כדי להקריב עבורנו את בנו. במובן מסוים, המרי שלנו הוא כמו יריקה בפרצופו של אלוהים. שום דבר לא יכול למחוק את החוב שצברנו על כל חטאינו – לא מעשים טובים, וגם לא אמונה, מדיטציה או קרמה.

לדברי התיאולוג ר.ס. ספראול, רק ישוע הוא היחיד שיכול למחוק את החוב הזה. וכך הוא כותב:

"משה ידע לחוקק; מוחמד ידע לנפף בחרב; בודהה ידע להשיא עצה; קונפוציוס ידע לומר דברי חוכמה; אבל אף אחד מהם לא עמד בדרישות כדי להציע עצמו ככפרה על חטאי העולם. ישוע היה היחיד שראוי למסירות ולשירות אין קץ." [10]

מתנה שלא מגיעה לנו

המונח שמשמש את מחברי הביבלייה כדי לתאר את מחילת האל באמצעות הקורבן שהקריב ישוע הוא חסד. רחמים אמנם מצילים אותנו ממה שמגיע לנו, אבל חסדו של האל מציל אותנו ממה שלא מגיע לנו. בואו נבחן לרגע מה עשה עבורנו ישוע שלא יכולנו לעשות למען עצמנו:

- אלוהים אוהב אותנו ויצר למעננו את הקשר עמו. [11]
- הוא העניק לנו את החופש לקבל את הקשר הזה או לדחות אותו. [12]
- חטאינו והמרי שלנו נגד אלוהים וחוקותיו יצרו חומת הפרדה בינו לביננו. [13]
- למרות העונש שמגיע לנו, אלוהים מחק את חובנו כלפיו כשישוע מת במקומו, ובכך אפשר לנו לחיות עמו חיי נצח. [14]

בונו הציע לנו פרשנות משלו למונח החסד.

“ החסד קורא תגר על התבונה ועל ההיגיון. אם תרצו, האהבה משבשת את השלכות המעשים שלנו, ובמקרה שלי זו בשורה טובה מאוד, כי עשיתי בחיי הרבה מאוד טעויות... והייתי בצרה צרורה אם הקרמה היא זו שהייתה צריכה לשפוט אותי... זה לא מצדיק את הטעויות שעשיתי, אבל אני לגמרי בעד החסד. אני לגמרי בעד הרעיון שישוע

נטל על עצמו את החטאים שלי כשמת על הצלב, כי אני יודע מי אני, ואני מאוד מקווה שלא אצטרך לסמוך על הדתיות שלי." [15]

הנה לפנינו תמונה של תכנית האל מקדמת דנא. אבל עדיין חסר לנו מרכיב אחד. על פי ישוע ומחברי הברית חדשה, כל אחד מאתנו צריך להגיב אישית על המתנה שהעניק לנו ישוע. הוא לא יכריח אותנו לקבל אותה.

אתם תבחרו את הסוף

כולנו בוחרים אינסוף בחירות מדי יום ביומו – אוכל, לבוש, קריירה, זוגיות ועוד. את אותו הדבר אפשר לומר גם על הקשר שלנו עם אלוהים. הסופר רבי זכריאס כותב:

“המסר של ישוע מגלה לנו שכל אדם לומד להכיר את אלוהים לא מעצם לידתו, אלא מתוך בחירה מודעת לאפשר לו לשלוט בחייו האישיים.” [16]

הבחירות שלנו מושפעות לא פעם מאנשים אחרים. אך במקרים מסוימים, אנחנו מקבלים עצה שגויה. ב-11 בספטמבר 2001, נאלצו 600 איש ואישה חפים מפשע לשאת בתוצאות, לאחר ששמו את מבטחם בעצה הלא נכונה. הסיפור הוא כזה:

אדם אחד, בקומה 92 של המגדל הדרומי במרכז הסחר העולמי, שמע מטוס מתרסק לתוך המגדל הצפוני. מבוהל מהפיצוץ, האיש ההמום התקשר למשטרה כדי לשאול מה עליו לעשות. "אנחנו רוצים לדעת אם אנחנו חייבים לצאת מפה, כי שמענו שהיה פיצוץ, "מיהר לומר למוקדן.

הקול מעברו האחר של הקו ייעץ לו להישאר במקומו. "אני במקומכם הייתי מחכה להנחיות."

"טוב, תודה, "השיב לו האיש, "אז נישאר פה, " ואז ניתק את השיחה.

זמן קצר אחרי 9:00, התרסק מטוס שני לתוך קומה 80 של המגדל הדרומי. כמעט כל 600 האיש שהיו באותה שעה בקומות העליונות של המגדל הדרומי מתו באסון. בחירתם שלא להתפנות מהבניין הייתה אחת הטרגדיות הגדולות של אותו יום. [17]

600 הקורבנות הללו מתו משום שסמכו על פיסת מידע שגויה, אף על פי שהמוקדן בסך הכול ניסה לעזור. האסון היה חמור הרבה פחות לו קיבלו אותם 600 איש ואישה את המידע הנכון.

הבחירה המודעת שלנו בישוע חשובה לאין ערוך מזו שעמדה בפני הקורבנות האומללים של 11 בספטמבר. כי חיי הנצח עומדים כאן על כף המאזניים. נוכל לבחור להגיב באחת משלוש דרכים: להתעלם ממנו. לדחות אותו. או לקבל אותו.

אנשים רבים כל כך חיים את חייהם תוך התעלמות מאלוהים, משום שהם עסוקים מדי בקידום האג'נדה הפרטית שלהם. כזה היה גם צ'אק קולסון. בגיל 39, הוא ישב במשרד הסמוך לזה של נשיא ארצות הברית. הוא היה "האדם החזק" בבית הלבן בימי כהונתו של ניקסון, "עושה דברו" של הנשיא שידע לקבל החלטות קשות. אבל ב-1972 נחשפה פרשת ווטרגייט, ועולמו של קולסון קרס סביבו. לימים הוא כתב:

“התעסקתי רק בעצמי. עשיתי הרבה, השגתי המון, זכיתי להצלחה ולא נתתי לאלוהים אפילו טיפת קרדיט, מעולם לא טרחתי להודות לו על המתנות שהעניק לי. לא עלה בדעתי שיש משהו 'נעלה יותר' ממני, וגם אם לשבריר השנייה הרהרתי בכוחו האינסופי של אלוהים, מעולם לא קישרתי את זה לחיים שלי.” [18]

אין ספק שרבים יכולים להזדהות עם דבריו של קולסון. קל מאוד להישאב לתוך הקצב המהיר של החיים, מבלי להקדיש ולו רגע אחד לאלוהים. אבל להתעלמות מהצעת המחילה הנדיבה של אלוהים יש השלכות חמורות, לא פחות מאשר לדחייתה המופגנת. כי החוב שלנו לא יימחק.

בתיקים פליליים, מעטים בלבד יעזו לדחות הצעה לחנינה מלאה. בשנת 1915, סירב ג'ורג' בורדיק, מעורכי הניו יורק טריביון, לחשוף את מקורותיו והעדיף להפר את החוק. הנשיא וודרו וילסון העניק לבורדיק חנינה מלאה על כל העבירות "שביצע ביודעין או שלא ביודעין." אך המקרה של בורדיק הפך למאורע היסטורי משום שהוא סירב להצעת החנינה. כך הגיעה הפרשה אל בית המשפט העליון, שתמך בבורדיק וקבע שאי-אפשר לכפות עליו את חנינת הנשיא.

בכל מה שקשור להצעת החנינה המלאה של ישוע, לאנשים יש מגוון רחב של תירוצים לדחייתה. יש הטוענים שאין מספיק ראיות, אבל כמו ברטראנד ראסל ושאר ספקנים, הם גם לא מתעניינים מספיק כדי לחקור את הנושא. אחרים מסרבים להביט מעבר לקומץ הנוצרים הצבועים שהם

מכירים, ומצביעים בצהלה על כל סימן לחוסר עקביות. ויש גם כאלה שדוחים את ישוע משום שהם מאשימים את אלוהים בכל חוויה עצובה או טראגית שידעו בחייהם.

אבל זכריאס, שהתווכח בעבר עם אינטלקטואלים במאות קמפוסים, מאמין כי הסיבה העיקרית לדחייתו של אלוהים היא מוסרית. וכך הוא כותב:

“אדם דוחה את אלוהים לא מסיבות אינטלקטואליות וגם לא בגלל המחסור בראיות. הוא דוחה את אלוהים בגלל התנגדות מוסרית, בגלל הסירוב להודות שהוא זקוק לאלוהים.”
[19]

הרצון בחופש מוסרי הוא שהרחיק את ק.ס. לואיס מאלוהים כמעט לאורך כל שנותיו באוניברסיטה. רק לאחר שהחיפוש שלו אחר האמת הוביל אותו בחזרה לאל, מסביר לואיס שקבלת ישוע מצריכה הרבה יותר מהשלמה אינטלקטואלית עם העובדות. וכך הוא כותב:

“האדם החוטא איננו רק יצור פגום שצריך להשתפר: הוא מורד שחייב להניח את נשקו. רק אם תניח את נשקך, אם תיכנע, אם תביע צער ותבין שצעדת בנתיב הלא-נכון, רק אם תהיה מוכן ומזומן להתחיל שוב את חייך מהצעד הראשון... לזה קוראים הנוצרים חרטה.” [20]

חרטה פירושה שינוי דרמטי בהלך המחשבה. וזה בדיוק מה שקרה ל"עושה דברו" לשעבר של ניקסון. בעקבות חשיפתה של פרשת ווטרגייט, קולסון החל לראות את החיים מנקודת מבט שונה לגמרי. הוא חש שהוא נסחף ללא מטרה, והחל לקרוא את ספרו של לואיס, *Mere Christianity*, שקיבל מחבר. קולסון, עורך דין בהכשרתו, שלף בלוק כתיבה והחל לרשום את הטיועונים של לואיס. קולסון נזכר במעשיו:

“ידעתי שהגיע זמני... האם עליי לקבל ללא שום הסתייגות את ישוע כמי שמושל בחיי? השאלה הזו עמדה מולי כמו שער. לא הייתה שום דרך לעקוף אותה. ידעתי שעליי לצעוד פנימה, או להישאר בחוץ. אם הייתי אומר לעצמי 'אולי' או 'אני צריך עוד זמן', הייתי משלה את עצמי.”

לאחר מאבק פנימי, עוזרו לשעבר של נשיא ארצות הברית הבין לבסוף שישוע ראוי למסירותו המלאה והבלתי-מסויגת. וכך הוא כותב:

“ וכך, בבוקר יום שישי, כשישבתתי לבדי ובהיתי בים שאני אוהב כל כך, בקעו מפי בטבעיות רבה מילים שבכלל לא ידעתי האם אני מבין או מסוגל להגות: 'ישוע, אני מאמין בך. אני מקבל אותך. אנא ממך, היכנס לחיי. אני מקדיש אותם לך.'” [21]

קולסון גילה שהשאלות שלו, "מי אני?" "למה אני פה?" ו"לאן אני הולך?" נענו כולן במסגרת יחסיו האישיים עם ישוע. פאולוס כותב: "הן בְּחֶסֶד נֹשְׁעֵתָם עַל־יְדֵי הָאֱמוּנָה; וְזֹאת לֹא מִיְדָכֶם, כִּי אִם מִתְּנַת אֱלֹהִים הִיא." (אגרת שאול אל האפסיים, ב' 8)

כשאנו מתחייבים לקשר עם ישוע, הוא ממלא את הריק שבתוכנו, מעניק לנו שקט נפשי ומשביע את החיפוש התמידי אחר משמעות ותקווה. כיוון שכך, אנחנו לא זקוקים עוד לגירויים זמניים כדי לחוש מסופקים. כשהוא נכנס לחיינו, הוא ממלא את כמיהתנו ואת הצורך העמוק שלנו באהבת אמת ובביטחון.

והמופלא מכל הוא שאלוהים עצמו ירד אל הארץ בדמות אדם כדי למחוק את חובנו כליל. ולכן, עולו הכבד של החטא כבר לא רובץ עלינו. פאולוס כותב זאת בבירור באגרתו אל הקולוסים, וכך הוא אומר:

“ אַתֶּם לְפָנִים הֵייתֶם נְכָרִים וְאוֹיְבִים בְּמַחְשְׁבוֹתֵיכֶם וּבְמַעֲשֵׂיכֶם הָרָעִים. אָבַל כַּעַת עָשָׂה רְצוֹי בְּגוֹף בְּשָׂרוֹ עַל־יְדֵי מוֹתוֹ, כְּדֵי לְהַצִּיגְכֶם לְפָנָיו קְדוֹשִׁים, בְּלִי מוֹם וּבְלִי דָפִי.” (אגרת שאול אל הקולוסים א' 21-22)

אם כן, אלוהים עשה למעננו את מה שאנחנו לא השכלנו לעשות למען עצמנו. הוא שחרר אותנו מחטאינו, באמצעות ישוע שהקריב את חייו למעננו. דומה הדבר לרוצח המונים שעומד בפני שופט וזוכה לחנינה מקיפה ומלאה. הוא לא ראוי לה, אבל גם אנחנו לא היינו ראויים לקורבן שכזה. מתת הַאֵל – חיי נצח – ניתנה לנו לגמרי בחינם, והיא כולה שלנו. אבל גם אם זכינו לחנינה מלאה, כעת עלינו לקבל אותה. הבחירה היא שלנו.

האם הגעתם לשלב כזה בחייכם שתדעו לקבל את המתנה שמציע לכם האל, ובחינם?

אולי גם אתם, כמו מדונה, בונו, לואיס וקולסון, מרגישים שחייכם ריקים מתוכן. שום דבר אינו ממלא את הריק שאתם מרגישים עמוק בפנים. אלוהים יכול למלא את הריק הזה, ולשנות את חייכם כהרף עין. הוא ברא אתכם כדי שתדעו לחיות חיים מלאים במשמעות ובייעוד. ישוע אמר: "אֲנִי בָאתִי כְּדֵי שְׂיֵהְיוּ לָהֶם חַיִּים וּבְשָׂפָה שְׂיֵהְיוּ לָהֶם." (הבשורה על פי יוחנן י' 10)

או שאולי אתם נהנים מהצלחה רבה, ובכל זאת מרגישים עצבניים וחסרי מנוחה. אולי אתם מרגישים שהפרתם את חוקי האל והתנתקתם מאהבתו וממחילתו. אולי אתם חוששים מחרון אפו של אלוהים. אבל ישוע אמר: "אֶת שְׁלוֹמִי אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם; לֹא כְּדֶרֶךְ שְׁהֶעוֹלָם נוֹתֵן אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם." (הבשורה על פי יוחנן י"ד 27)

אז בין אם פשוט מאסתם בחיים ריקים מתוכן ובין אם מטריד אתכם הניתוק מהבורא, התשובה נמצאת אצל ישוע.

אם תשימו בו את מבטחכם, אלוהים יסלח לכם על כל החטאים – בעבר, בהווה ובעתיד – ויקבל אתכם כילדיו. וכילדיו האהובים הוא יעניק לחייכם משמעות על פני האדמה, ויבטיח לכם חיי נצח לצדו.

כי זה דבר האלוהים: "לְאֵלֶּהָ אֲשֶׁר קִבְּלוּ אוֹתוֹ, הַמֵּאֲמִינִים בְּשָׁמוֹ, נָתַן תִּקְוָה לְהֵיוֹת בְּנִים לְאֱלֹהִים." (הבשורה על פי יוחנן א' 12).

מחילה על חטאים, משמעות לחיים וחיי נצח, כל אלה מובטחים לכם. כל שעליכם לעשות הוא להזמין את ישוע להיכנס לחייכם, באמצעות האמונה והתפילה. תפילה היא שיחה עם אלוהים. אלוהים בוחן כליות ולב, ואינו מתעניין במילים עצמן אלא באמונה שבלבכם. הנה הצעה לתפילה אפשרית:

“אלוהים, כל רצוני הוא להכיר אותך אישית ולחיות לנצח לצדך. תודה לך, האדון ישוע, על הקורבן שהקרבת על הצלב למען יימחלו לי חטאיי. אני פותח את דלת חיי ומקדם את פניך כאדוני ומושיעי. כוון את על חיי ושנה אותי, הפוך אותי לאדם שהיית רוצה שאהיה.”

האם התפילה הזו עונה על מאוויי לבכם? אם כן, שאו את התפילה הזאת בכל שפה שתרצו.

וכשתתמסרו לישוע, הוא ייכנס לחייכם וינחה אתכם, הוא יעניק לכם ייעוץ ונחמה, ויהיה החבר הכי טוב שלכם. יותר מזה, הוא יעניק לכם את הכוח להתגבר על כל מכשול ועל כל פיתוי, הוא ישחרר אתכם לחיות חיים מלאי משמעות, ייעוד ועוצמה.

מרגע שנבין את המחיר הגבוה ששילם ישוע כדי שנהיה לילדיו, חיינו ישתנו לעד. כמאמינים חדשים, אין ספק שתחושו פיתויים, ולפעמים גם יעלו בלבכם ספקות ותחושות של כישלון. אבל הוא לעולם לא יתייאש מכם, וככל שתשתפו אותו בחייכם, תחושו בנאמנות שלו ובכוח שלכם לחיות למענו. אז אם אתם מוכנים לאמץ את חייכם החדשים עם ישוע, אתם מוזמנים לעיין בהבטחות ובעקרונות הצמיחה שבהמשך.

חיים חדשים עם ישוע

אם קיבלתם החלטה לקבל את ישוע כאדון וכמושיע, אתם ילדיו מעתה ועד עולם. וכילדיו, תזכו בירושה שכוללת שלל הבטחות נפלאות:

1. ישוע ייכנס לחייכם, ולעולם לא יפקיר אתכם.
2. ישוע יסלח לכם על כל חטאיכם.
3. ישוע יעניק לכם חיי נצח לצדו.
4. ישוע ישמע את תפילותיכם ויענה לכם.
5. ישוע יעניק לכם את הכוח לציית לו.

קבלת אהבתו של ישוע ללא תנאים

ישוע מבטיח לשכון בתוכם, להיות לכם לאדון ולחבר לנצח נצחים.^[2] אהבתו אינה תלויה בהתנהגות שלכם או ברגשות שלכם. תחושת ההתעלות שאתם חווים כעת לא תישאר אתכם לנצח, אבל ישוע כן.

הרועה הרוחנית סמנתה טיידבול מספרת שכנערה, היא נהגה לצאת עם גברים רבים וגילתה שהיא משתעממת מהם מהר מאוד, כעבור שבועות ספורים בלבד. היא הבינה שהחיזור מעורר בה תחושת התעלות – אבל רק לזמן קצר. לדבריה, היא חוותה תחושה דומה גם בתחילת יחסיה עם האל. בתום תקופת ההתעלות הראשונית, הרגישה מרוקנת והחלה להפנות את תשומת לבה למקומות אחרים. היא ידעה שאלוהים אוהב אותה, אבל לא תמיד חשה באהבתו אליה.

“הבנתי שלא אוכל לכפות על עצמי תחושה שכזו, אבל אוכל להרהר במה שכן ידוע לי, ולהאמין שאלוהים אכן אוהב אותי. הבנתי שעליי להאמין שישוע אכן התכוון למה שאמר באגרת יוחנן הראשונה ד' 9-10: "בְּזֵאת נִגְלְתָה אֱהָבַת הָאֱלֹהִים בְּנוֹ, בְּעִבְדָּה שְׂאֵלֵהִים שְׁלַח אֶת בְּנוֹ יְחִידוֹ לְעוֹלָם לְמַעַן נַחִיָּה בְּזִכְוֹתוֹ. בְּזֵאת הִיא הָאֱהָבָה, לֹא שְׂאֲנַחְנוּ אֱהָבְנוּ אֶת אֱלֹהִים, אֲלָא שְׁהוּא אֱהָב אֹתָנוּ וְשְׁלַח אֶת בְּנוֹ לְהִיּוֹת כְּפָרָה עַל חַטָּאֵינוּ." אם ישוע מת למענכם ולמעני, אז מה זה אומר על הערך שלנו? ישוע אמר, "אִין אֱהָבָה גְּדוּלָּה מֵאֱהָבָתוֹ שֶׁל הַנּוֹתָן אֶת נַפְשׁוֹ בְּעַד יְדִידוֹ." (הבשורה על פי יוחנן ט"ו 13) כנראה שאלוהים אוהב אותנו מספיק כדי למות למעננו; אין אהבה גדולה מזו.

אלוהים אוהב אותנו כמו שאנחנו. גם אם נחיה חיים טובים יותר או נחשוב מחשבות עמוקות יותר, זה לא יגביר את אהבתו אלינו. לדברי טיטובול, "אל תבלבלו בין אהבת האל לאהבה בין אנשים. אהבה בין אנשים גוברת בתגובה למעשים, ופוחתת בתגובה לטעויות. לא כך הדבר כשמדובר באהבת האל. הוא אוהב אתכם כמו שאתם."

שפרו את חייכם למענו

ככל שתהרהרו במה שעשה למענכם ישוע, תרצו לשפר את חייכם למענו. או כפי שניסח זאת השליח פאולוס: "שְׁכֵן אֱהָבַת הַמְּשִׁיחַ דוֹחֶקֶת בְּנוֹ, בְּהַפְּרִירוֹ שְׂאֶחָד מִתְּ בְּעַד הַכֹּל, לְכֵן הַכֹּל מֵתוֹ. וּבְעַד הַכֹּל הוּא מֵת, כְּדִי שְׂאֵלֵה הַחַיִּים לֹא יַחִיו עוֹד לְמַעַן עַצְמָם, אֲלָא לְמַעַן זֶה אֲשֶׁר מֵת וְקָם בְּעַדָּם." (אגרת שאול השנייה אל הקורינתים ה' 14-15)

כשתחלו במסע חייכם החדש עם ישוע, הוא יתחיל להפוך אתכם למי שתמיד רציתם להיות. אבל אל תצפו לתוצאות מיידיות; החיים הנוצריים הם מרתון, לא ספרינט. האצנים הטובים ביותר מקדישים שעות רבות לאימונים. האימונים לקראת חיים נוצריים מחולקים לחמישה תחומים עיקריים:

- הקדישו זמן לדברי אלוהים.
- הקדישו זמן לתפילה.
- למדו לציית לו מתוך אמונה.
- עבדו את האל בחברתם של אחרים.
- ספרו לאחרים על האהבה ועל החסד שהכניס לחייכם.

"השלבים הבאים" במסע הרוחני שלכם:

1. לחצו כאן כדי ללמוד איך גם אתם יכולים להתחיל לחיות למען ישוע.
2. לחצו כאן כדי להירשם ולקבל חינם את לימודי הדת *New Life in Christ*.
3. לחצו כאן להורדת מאגרים נוספים חינם ולספרי קודש מקוונים.

סקר רוחני

לא, לא נשאתי תפילה.

כן, נשאתי תפילה והזמנתי את ישוע להיכנס לחיי.

כן, נשאתי תפילה והקדשתי את חיי לישוע.

לא, כבר הזמנתי את ישוע להיכנס לחיי.

לחצו כאן וספרו לנו האם המאמר עזר לכם.

הערות סיום

האם ישוע רלוונטי גם היום?

1. *O: The Oprah Magazine*, "Oprah talks to Madonna," (January, 2004), 120.
2. Quoted in Josh McDowell, *The Resurrection Factor* (San Bernardino, CA: Here's Life Publ., 1981), 1.
3. Quoted in William R. Bright, *Jesus and the Intellectual* (San Bernardino, CA: Here's Life Publ., 1968), 33.
4. Quoted in Rick Warren, *The Purpose Driven Life* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2002), 17.
5. Quoted in Michka Assayas, *Bono in Conversation* (New York: Riverhead Books, 2005), 203.
6. Soren Kierkegaard, *Philosophical Fragments*, trans. Howard V. Hong and Edna H. Hong (Princeton, NJ: Princeton University Press, 1985), 26-28.
7. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (San Francisco: Harper, 2001), 160.
8. Ray C. Stedman, *God's Loving Word* (Grand Rapids, MI: Discovery House, 1993), 50.
9. Quoted in Assayas, 204.

- .R. C. Sproul, *Reason to Believe* (Grand Rapids, MI: Lamplighter, 1982), 44 .10
New Testament, John 3:16 .11
Ibid., John 1:12 .12
Old Testament, Isaiah 59:2 .13
New Testament, Romans 5:8 .14
.Assayas, Ibid .15
- .Ravi Zacharias, *Jesus among Other Gods* (Nashville: Word, 2000), 158 .16
- Martha T. Moore and Dennis Cauchon, "Delay Meant Death on 9/11," *USA* .17
.Today, Sept. 3, 2002, 1A
- .Charles W. Colson, *Born Again* (Old Tappan, NJ: Chosen, 1976), 114 .18
- Ravi Zacharias, *A Shattered Visage: The Real Face of Atheism* (Grand .19
.Rapids, MI: Baker, 2004), 155
.Lewis, 56 .20
Colson, 129 .21

(Edit)